

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Το βράδυ συνέβη κάτι μοναδικὸν εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ Βατλαπῆ. Τὴν ὥραν ποὺ δὲ ήλιος δύει ὅπερα ἀπὸ τὰ βουνά, ἐν φὲ τῷ φυλή μὲ ὄχηγριαν ἔξηπλωμένη εἰς τὰ χόρτα ἔχωνες καὶ συγκριθεῖες, μία θορυβόδης καὶ ἑπτλητικὴ ἀρμονία ἡκουσθητὴ μέσα εἰς τὸν περίβολον τοῦ χωρίου.

Τότε ἐν κρᾶμα ἕχων χαλκίνων δργάνων, ἕχων δέξαν, ἕχων κρυσταλλίνων, καὶ ἀπειέλυν, ἐν μουσικὴν σύνολον δύοιν τοῦ ὁποίου αὐτὶα Ζουλοῦ δὲν εἶχαν ἀκούσῃ ἀκόμη.

"Ολοὶ, ἄνδρες γυναῖκες παιδιά ἐπήδησαν ἐπάνω καὶ ὥρμησαν εἰς τὰ κράλικά νοὶ ὀπλισθησαν ἐν ῥίπῃ ὄφθαλμού, γνωμοντες δὲ καμιά ἔχθρικὴ φύλη εἰσεβαλε.

"Ἄλλας εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου ὅλον τὸ πλῆθος ἔμεινεν ἀκίνητον, ὡς ἔνας καὶ μόνος ἄνθρωπος μὲ ἀπερίγραπτον κατάπληξιν.

Εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς γιγαντιαίου φίκου οἱ δύο Ίνδοι εἶχαν πέση πρηνεῖς μὲ τὸ μέτωπον εἰς τὸ χῶμα, ἐν φῇ ὑργῆστρα ἔξηκολούθει ὃντες ἕκατη μέτέστησην, δύνομιν, ὀπίστησε οἱ Ζουλοῦ ἀπερίμεναν γὰρ τὸν ἕπιπλον τὸν πλέον καμιάν διάθεσιν γὰρ γελάσουν, οἱ δὲ ἄλλες ἔρριψαν ἀπὸ τὰ χέρια των τὰ ὅπλα.

Διὰ μίας ὃντες ἕπεισεν.

"Ἔξαρνα μέσα εἰς τὴν βαθυτάτην ἔκειγην σιωπήν, μία φωνὴ θεῖα, ὃντες ἕφαίνετο ὃς νὰ ἔστηργετο ἀπὸ ἕνα χάλκινον λάρυγγα, ἔξηλον ἀπὸ τὸν φίκον.

Ὄμοιλει εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Ζουλοῦ, οἱ δὲ κάτιοικοι τοῦ χωρίου βέβαιοι πλέον δὲν εἶχαν γὰρ κάμουν μὲ τὴν θεῖαν τοῦ Κεραυνοῦ, τὸν Ἰδιον, ἕπεσαν πρηνεῖς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἔξηπλώθησαν τὸν τόσον πολύ, ώστε δόλα τὰ μαύρα ἔκεινασώματα ἔφαίνοντα ὡς μικρὰ φυσικὰ ἔξογκωμάτα τοῦ ἔδαφους.

— Κάτοικοι τοῦ Βατλαπῆ, ἐπειδή εἶχαν τοῦ χωρίου βέβαιοι πλέον δὲν εἶχαν γὰρ κάμουν μὲ τὴν θεῖαν τοῦ Κεραυνοῦ, τὸν Ἰδιον, ἕπεσαν πρηνεῖς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἔξηπλώθησαν τὸν τόσον πολύ, ώστε δόλα τὰ μαύρα ἔκεινασώματα ἔφαίνοντα ὡς μικρὰ φυσικὰ ἔξογκωμάτα τοῦ ἔδαφους.

— Ιντούνα! ἔβρυχήθη τὸ φωτεινὸν οὐ.

Ο Ίντούνα ἐπροχώρησεν. Αἱ γεροντικαὶ τοῦ κυημαὶ ἔκτυπούσαν ἃ μία μὲ τὴν ἄλλην ὡς δύο κλειδιά που κινοῦνται εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς φίκου.

Ο Θεὸς ἔκίνησεν, ἐν κόκκαλον τεράστιον κυημῆσι ζῷου, τὸ ἑπεῖον ἔκρατει μὲ τὴν δεξιὰν του χεῖρα.

Τρεῖς φοράς ἔσεισε τὴν κεφαλήν του, τὴν ἑποίαν ἐσθολίαν πτερά στρουθοκαμήλου βαμμένα κόκκινα. Η κεφαλὴ τοῦ Θεοῦ εἶχε τὴν τρομακτικὴν ὄψιν πελωφίου σαρώθρου ἀπὸ πτερά.

— Εἴπε.

«Γέρο, εἶσαι ὃ δίκαιος καὶ ἀγαθὸς Ίντούνας, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θάμνην ἔγδοξον εἰς τὸ Βατλαπῆ.

«Οταν ἀπομακρύθῃ ἀπὸ τὸ χωρίον, να ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ κράλιθον σου.

«Ἐπικαλέσουθης ἐναὶ αὔριον τὸ μεσημέρι τὸν μέγαν, τὸν πανίσχυρον, τὸν τρομερὸν Ολακομαριγκοῦ.

«Ἄν ἔκτελέστης τὴν προσταγὴν μου καὶ δὲν ἔξελθῃς στριμῆν ἀπὸ τὴν καταίλαν σου, θά σου φανερωθὼ μὲν καὶ σου εἰπώ τὴν θέλησίν μου καὶ τὴν τύχην σου.

— Οσοι θέλουν νάπολαύσουν τὴν εὐ-

«Εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς γιγαντιαίου φίκου οἱ δύο Ίνδοι εἶχαν πέση πρηνεῖς μὲ τὸ μέτωπον εἰς τὸ χῶμα» (Σελ. 172, στήλ. α').

οιάν μου, ἃς μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα ὅλακάς των, ἀλλὰ ὃ Ἀντιόκα τοὺς ὄμηρος χαμηλοφώνως, τοὺς ἐθώπευτες μὲ τὸ χέρι της, καὶ ἐπλάγιασαν ἕσυγχο.

«Αἱ μητέρες ἃς κλείσουν τὰ παιδιά των εἰς τὰ κράλιθαν διατήσαντες εἰς τὰ μάτια σας. Ο Θεὸς Ολακομαριγκοῦ που εἰμαὶ, νὰ φανερωθὼ μὲταξέρως εἰς τὰ μάτια των αὐτῶν, ἔως τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι αὔριον, ἔως τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι αὔριον, ἔως τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι αὔριον,

παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξακοντάσιον μάτια των εἰς τὴν φωτεινὴν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι αὔριον, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου; Θὰ ἔξελθη τὸ παρόντας τοὺς αὐτούς, οἱ μεσημέρι, δὲν θὰ ἔξελθουν ἀπὸ τὰ κράλιθαν παραβῆ τὴν προσταγὴν μου;

«Η Αντιόκα διέσχιζε τρέχουσα τὴν μονοπάτια. Έκρατούσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν μικρὰν Λενέτταν, σκεπασμένην ζεστά. Άπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ κοράτιον ἔχασεν τὸ μάγουλον τῆς μαύρης, η τὴν ἐλεγέ:

— Καλὴ Ἀντιόκα... η Λενέττα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Αντιόκα. Η Εἰρηνόβλα ἐκνόντει τὸ βήμα τῆς μαύρης;

— Επέρασαν μετ' ὅλιγον τὴν κοιλάδα, εἰς τὸ μέσον τῆς ἐποίας εὐρίσκετο τὸ Βατλαπῆ.

— Αἱ φυάδες ἑναγκάσθησαν γὰρ τούς Ζουλούς.

Ο νέος ἐσήκωσε τὴν μικρούλαν καὶ την ἐσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Η Μίς ενηγκαλίσθη παράφρως τὴν Ειρήνην.

— Ή μαγιά! εἶπεν η Αντιόκα, η ὁποία την ἐκτέκεε, μειδώσα διὰ μέσου τῶν δακρύων της.

«Η Αντιόκα ἔβρυγεν ἀπὸ τὸν θεῖον δρόμον, σύρουσα ἐπιστήν της ἐνα μεγάλον κλῶνον» (Σελ. 174.)

— Φύγωμε! εἶπεν ο Μπαμπού.

— Ναί, γρήγορα! ἀπεκρίθη η Αντιόκα.

Τὰ δύο κοράσια ἐρρίθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀγκάλης μαύρης, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον κατέβρεχον ἀφθονα δάκρυα.

— Ή Αγγλίς την ἐφίλησε καὶ αὐτὴ καὶ της ἔδωσεν ἐνα χρυσούν σταυρὸν διὰ τὸ παιδάρι της.

— Γεράτο, ἐπάνω εἰς τὸ ὄποιον εἶχε γράψη

γεράτο, ἐπάνω εἰς τὸ ὄποιον εἶχε γράψη

